

Veselí při měsíčku

Rilla, která ve spánku pevně svírala víčka, takže vypadala, jako by se smála, si zívla, protáhla se a usmála se na Gertrudu Oliverovou. Ta přijela předešlého večera z Lowbridge a nechala se přesvědčit, aby tu zůstala na taneční zábavu, která se konala následující den u majáku ve Four Winds.

„Nový den klepe na okno. Jsem zvědavá, co nám přinese.“

Slečna Oliverová se trochu zachvěla. Nikdy nevívala den s Rilliným nadšením. Byla na světě dost dlouho a věděla, že den může přinést něco moc ošklivého.

„Já myslím, že na každém dni je nejhezčí, že člověk neví, co od něj může čekat,“ pokračovala Rilla. „Je radost takhle se vzbudit do krásného zlatavého rána a přemýšlet, co člověk od nového dne dostane. Vždycky se na deset minut zasním, než vstanu, a představuju si ty hromady báječných věcí, které by se mohly do večera stát.“

„Doufám, že se dnes stane něco velmi nečekaného,“ řekla Gertruda. „Doufám, že nám pošta donese zprávy, že válka mezi Německem a Francií byla odvrácena.“

„Ach – ano,“ odvětila Rilla neurčitě. „Jestli ne, tak to bude hrůza. Ale nás to nijak zvlášť nezasáhne, ne? Podle mě by válka byla *vzrušující věc*. Búrská válka prý byla, ale z té si samozřejmě nic nepamatuju. Slečno Oliverová, mám si večer vzít ty bílé šaty, nebo ty zelené? Ty zelené jsou samozřejmě *mnohem* hezčí, ale skoro se bojím si je vzít na tanečky u moře, bojím se, že se jim něco stane. A uděláte mi ten nový účes? Žádná jiná holka v Glenu ho ještě nenosí, bude to *hotová senzace*.“

„Jak jsi matku přemluvila, aby tě na tu zábavu pustila?“

„Walter ji přesvědčil. Věděl, že by mi to *zlomilo srdce*, kdybych nemohla jít. Je to můj první dospělácký večírek, slečno Oliverová, a už týden na to celé noci myslím. Když jsem viděla, jak venku svítí slunce, chtělo se mi výskat radostí. Byla by *hrůza*, kdyby večer přšelo. Asi se odvážím a vezmu si ty zelené šaty. Chci na prvním večírku vypadat co nejlíp. Navíc jsou o pár centimetrů delší než ty bílé. A vezmu si k nim stříbrné střevíce. Paní Fordová mi je poslala loni k Vánocům a ještě nebyla příležitost si je vzít. Jsou překrásné. Ach, slečno Oliverová, doufám, že mě chlapi provedou. Umřu hanbou – opravdu ano –, jestli mě nikdo nepožádá o tanec a já celý večer prosedím na židli. Carl a Jerry samozřejmě tancovat neumějí, protože jsou synové pastora, jinak bych se spolehla na ně, že mě před tou *strašlivou ostudou* zachrání.“

„Budeš mít spoustu partnerů – přijedou všichni kluci z druhé strany zátoky a bude tam mnohem víc hochů než děvčat.“

„Jsem ráda, že nejsem dcera pastora,“ zasmála se Rilla. „Chuděra Faith zuří, protože se tam dnes neodváží jít. Uně je to samozřejmě jedno. Po tanci nikdy netoužila. Někdo Faith řekl, že se v kuchyni bude dělat karamel, a to jste měla vidět, jak se zatvářila. Ona a Jem prosedí skoro celý večer venku na skalách, jak je znám. Věděla jste, že všichni půjdeme až k tomu malému potůčku pod máminým vysněným domkem a k majáku poplujeme? To bude přece *nádhera*.“

„Když mi bylo patnáct, taky jsem byla ze všeho takhle nadšená a vyjevená,“ utrousila slečna Oliverová sarkasticky. „Myslím, že omladina si ten večírek užije. Zato já se nejspíš budu nudit. Žádný z těch chlapců s takovou starou pannou tancovat nebude. Jem a Walter mě jednou provedou ze soucitu. Ani si tam nebudu mít s kým povídat. Takže nemůžeš čekat, že se na to budu těšit s tím tvým dojemným mladistvým nadšením.“

„A vy jste si svou první zábavu neužila, slečno Oliverová?“

„Ne. Bylo to příšerné. Byla jsem celá ošuntělá a ošklivá a nikdo mě nevyzval k tanci, jen jeden chlapec, ještě ošuntělejší a ošklivější než já.“